

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 163. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346605342160/facsimile.pdf> (tilgået 26. september 2021)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

som Værtinde og slog sig i en noget fornærmet Stemning paa Kjæresten. Hun og Robert gik lidt fra de andre i Engen; han mumlede, og hun hviskede.

Paa denne Maade naaede de Aaen, paa hvis Bred de alle tog Plads i Græsset. Men det viste sig, at Aaen aldeles ingen Kjølning gav i det skrækkelig lumre Vejr, som det var blevet. Der var trukket Torden-skyer op, mens man havde spist til Middag.

Frøken Rebekka spurgte Henriette, om der intet Badehus var her i Nærheden. Denne oplyste, at Præstegaarden og Høllinggaard havde et fælles Badehus i Fjorden, men naar det var saa lavvandet som i denne Tid, saa blev Fjordvandet ufriskt, saa man kunde ikke bade deri.

«Kan man da ikke bade i Aaen?» spurgte Frøken Rebekka.

Jo, det kunde man nok for Vandets Skyld, men der var jo intet Badehus.

«Ja, hvad gjør det?» sagde Frøken Rebekka.

«Man kan da ikke bade under aaben Himmel,» sagde Anna, der sad ved Siden af Robert, – i en Tone, der var meget paavirket af hendes nys nævnte Misstemning, maaske ogsaa af hendes tidligere Uvilde mod Frøken Rebekka.

«Under aaben Himmel!» sagde denne og lo lidt drillende, – baade Tønen og Udtrykket forekom hende saa landlege. – «Da troer jeg virkelig, jeg vil prøve derpaa – det vil sige: blot min Hals og mine Arme!»

Hun tog sit Kjoleliv af og sprang ned i Baaden, der var fladbundet og laa meget lavt i Vandet, – bøjede sig ud over Rælingen og gav sig til at øse Vand over sin Nakke, idet hun for hver Gang sænkede sine Arme ned i det klare, rindende Vand.

Det var et saare skjønt Syn, men, navnlig for hvem der ikke var vant til at se Damer i nedringet Toilette, noget usædvanligt.

Da Frøken Rebekka rejste sig op, var Robert og Anna borte. Ellen og Kirstine saae hun ilende henimod et lille Krat, bag hvilket de to andre vel maatte være forsvundne.

Hun sprang op af Baaden med de vaade Arme og Skuldre blinkende i Solen, og løb hen efter sit Kjoleliv.

«Hvor bliver det øvrige Selskab af?» sagde hun til Henriette.

«Maa jeg ikke hjælpe Dem det paa,» sagde denne.

«Tak, det behøves saamænd ikke.»

Men nu saae hun Henriettes Ansigt lige foran sig – dets yndige